

1/2012

CHARIZMA

Pane, tvoja múdrosť je úžasná

časopis pre katolícku charizmatickú obnovu a evanjelizáciu

Zostaň so mnou, Pane,
lebo potrebujem Tvoju prítomnosť, aby som na Teba nezabudol.
Ty dobre vieš, ako ľahko Ťa opustím.

Zostaň so mnou, Pane,
lebo som slabý a potrebujem Tvoju silu,
aby som neupadal tak často.

Zostaň so mnou, Pane, lebo Ty si môj život
a bez Teba mi chýba horlivosť.

Zostaň so mnou, Pane, lebo Ty si moje svetlo
a bez Teba sa topím v tmách.

Zostaň so mnou, Pane, a ukáž mi svoju vôľu.

Zostaň so mnou, Pane, aby som počul Tvoj hlas a nasledoval Ťa.

Zostaň so mnou, Pane, lebo veľmi túžim milovať Ťa
a zostať v Tvojej spoločnosti.

Zostaň so mnou, Pane, ak chceš, aby som Ti zostal verný.

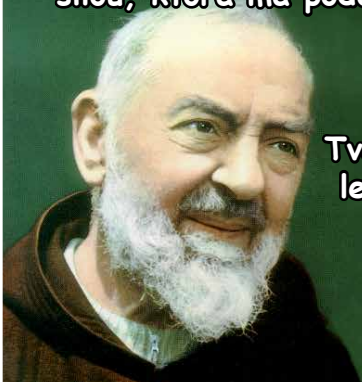
Zostaň so mnou, Ježišu,
lebo v tejto noci života Ťa veľmi potrebujem.
Daj, aby som Ťa poznal, ako Tvoji učeníci pri lámaní chleba,
aby eucharistické spoločenstvo bolo pre mňa
svetlom, ktoré rozptyľuje temnoty,
silou, ktorá ma podopiera a je jedinou radosťou môjho srdca.

Žiadam si dar Tvojej prítomnosti.

Zostaň so mnou, Pane,
len Teba jediného hľadám,
Tvoju lásku, milosť, vôľu, srdce, Tvojho Ducha,
lebo Ťa milujem a nežiadam za to inú odmenu,
než aby som Ťa miloval ešte viac.

Láskou pevnou, praktickou,
z celého srdca tu na zemi
a ešte dokonalejšie po celú večnosť.

Amen.

Modlitba svätého Pátra Pia

CHARIZMA - časopis pre katolícku charizmatickú obnovu
a evanjelizáciu ročník 4

Vydáva: Katolícka charizmatická obnova Slovenska

Šéfredaktor: PhDr. Imrich Degro PhD.

Redakčná rada: PhDr. Elena Ferancová

Ing. Václav Kocián, Mons. Dušan Lukáč

Fotografie: Archív spoločenstva

sv. Michala Archanjela v Košiciach

Fotografia na titulnej strane: Stanislav Vinter

Adresa redakcie: Katolícka charizmatická obnova,
Hviezdoslavova 7, 949 11 Nitra
e-mail: charizma@svmichael.sk
telefón: +421 (0)903 156 746

Imrimatur: Mons. Marián Chovanec,
pomocný biskup a generálny vikár
Biskupský úrad, Nitra; č. 300/2009; dňa 10. 3. 2009

Cenzor: Mons. Peter Brodek

Tlač: Garmond Nitra

registrácia: MK SR 18.6.2009 EV 3727/09

Redakcia si vyhradzuje právo na úpravu textov, zaslaných na zverejnenie.
Časopis **CHARIZMA** možno objednať na adrese redakcie alebo e-mailom: charizma@svmichael.sk

CHARIZMA 1/2012

OBNOVUJME KRISTOVHO DUCHAVNÁS

Nedávno, keď som sa pripravoval na sviatosť zmierenia, natrafil som v jednom svednom zrkadle na tieto otázky: Dávaš pravidelne a neustále viac priestoru Kristovmu Duchu v sebe? Akým spôsobom to robíš? Uvedomil som si pri tom, že nestačí sa len vzdávať jedla, pozerania, hovorenia, počúvania, oddychovania a mnohých iných potrieb či záujmov a obetovať toto zriekanie Bohu. Ale je dôležité vzdávať sa týchto vecí preto, aby sme dali Kristovmu Duchu viac miesta v sebe, aby sme sa napríklad viac modlili, viac čítali Sväté písmo, mali viac času pre Najsvätejšiu Eucharistiu a vykonávali viac skutkov milosrdenstva a pod.. Teda naše úsilie, úplne sa rozplynúť vo svete, by sme mali ovládať Duchom, aby sme naplno slúžili svetu bez toho, aby sme ním boli kontrolovaní a ovládaní. Inými slovami povedané, máme neustále obnovovať Kristovým Duchom svoj osobný život i život v spoločenstve. Jedno aj druhé musí ísť ruka v ruke. Ak nebudeme totiž obnovovať svoj osobný život, tak ťažko budeme môcť prispieť k obnove spoločenstva. Ak nebudeme prispievať k neustálej obnove spoločenstva, tak frustrácia a znechutenie ovplyvnia aj náš osobný život viery. Spoločenstvo už viac nebude pevným pilierom, lebo základy tohto piliera – osobný život členov spoločenstva – budú

narušené. To, čo bude potom držať spoločenstvo pohromade, už nebude Kristov Duch, ale len akási zotrvačnosť.

Verím a mám nádej, že aj nasledujúce riadky nám pomôžu k obnoveniu Kristovho Ducha v nás – v osobnom živote i v našich spoločenstvách.

Imrich Degra

NOVÝ OBSAHU

2	Spravodajstvo - Stretnutia spoločenstiev
3	Zhovievavosť, láskavosť, dobrota
4	Modlitba príhovoru - vkladanie rúk
10	Obnovenie života pre službu
11	Čo môže urobiť spoločenstvo?
12	Dobré snahy prinášajú krásne ovocie
18	Otázky a odpovede
19	Jedno srdce pulzuje v každom z nás
22	Prečo?
23	Modlitba pod krížom

JESENNÉ STRETNUTIE V TREŇČÍNE

**Svätú omšu celebroval
Vdp. Miroslav Bilčík**

Členovia spoločenstiev Katolíckej charismatickej obnovy v Duchu Svätom z Nitrianskej diecézy naplnili piaristický kostol v Trenčíne.

Po modlitbe chvál nasledovala prednáška Mons. Petra Brodeka na tému Zhovievavosť, láskavosť, dobrota. Začal dôležitou pravdou: „Strom poznať po ovocí.“ Na príkladoch zo života mnícha Bernieho, otca púšte, a Dominika Savia sa prítomní hlbšie zamysleli nad touto témou. Pri stretnutí s Pánom v adorácii si vyprosovali zmenu srdca na srdce dobré, chápané, láskavé a zhovievavé. Každý, kto potreboval, mohol prísť na modlitbu príhovoru za svoje osobné problémy. Prítomní kňazi i rehoľné sestry odpovedali na otázky účastníkov stretnutia. Svätá omša dovŕšila milosti, ktorými bol tento deň naplnený.

Andrea Teplanová

OBNOVA OBNOVENÝCH

Nielen vedúci spoločenstiev Nitrianskej diecézy sa 14. januára stretli v Seminári sv. Gorazda s túžbou znovu sa obnoviť v Duchu Svätom.

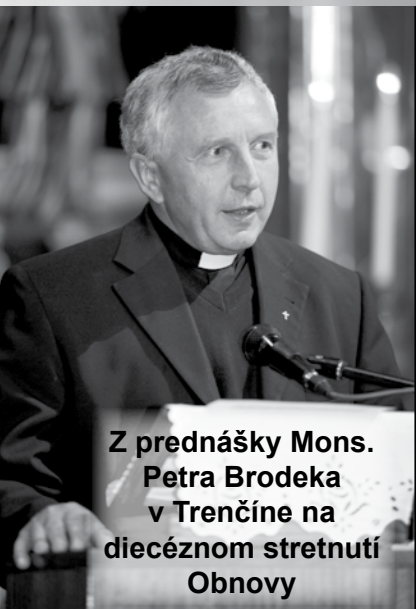
Spoločné chvály a modlitba otvorili stretnutie prítomných. Otec Peter Brodek saprihovoril prednáškou Obnovenie života pre službu aj osobný život. Upozornil, že je čas novej evanjelizácie, meniť slová na skutky a odporučil prečítať si knihu Evanjelizovať znamená milovať.

Nasledovali rady pre spoločenstvá. Základnou úlohou spoločenstva je sprostredkovať skúsenosť vylitia Ducha Svätého, a to je zároveň prínosom Obnovy

v Cirkvi. Boli sme povzbudení ponúknuť seminár Obnovy v Duchu Svätom našim farnostiam. Ako povedal otec Peter: „Seminár je o odovzdaní svetla.“

Príbeh Saula a vidca, ktorý zaznel v kázni, priblížil vnímanie, ako Boh pripravuje chvíle milosti aj v bežných situáciách. Stretnutie s Eucharistickým Ježišom bolo najlepším ukončením obnovy.

**Z prednášky Mons.
Petra Brodeka
v Trenčíne na
diecéznom stretnutí
Obnovy**

Zhovievavosť nám rozširuje srdce, aby bolo schopné prijať každého

Božia zhovievavosť s nami je prejavom Božej lásky. Ak sme zhovievaví, dávame niekomu príležitosť mať viac síl, príležitosti a približujeme sa pôsobeniu Božieho Ducha v nás. Ak niekto chce a sľubuje, že zmení svoje konanie, zasluhuje si z našej strany veľkú mieru zhovievavosti.

Za otcom púšte prišla matka so synom, ktorý mal veľa zlovykov a prosila ho o pomoc. On však mládencovi nepovedal nič, iba: „Príď o mesiac, porozprávame sa.“ Bol pahltný. Otec púšte si obmedzil stravu a o mesiac povedal mládencovi: „Prečo si nedisciplinovaný v jedle? Celý mesiac som sa snažil postiť za seba aj za teba, skús to aj ty, spolu sa nám to možno podarí, príď o mesiac.“ Mládenec povedal: „Dá sa to.“

Vždy si musíme uvedomiť, že ja som prvý hriešnik a zhovievavosť nás privádza k pokániu.

Keďže strom poznať po ovocí, je potrebné hlbšie sa zamyslieť nad ovocím Ducha Svätého: zhovievavosťou, láskavosťou a dobrotou.

Zhovievavosť, láskavosť, dobrotá

Láskavosť - láska oblečená do skutkov, ktoré ju robia ešte krajšou

Láskaví sme, keď dávame niečo, čo nie je povinnosť lásky, ale čosi navyše, čo zviditeľňuje Božiu lásku.

Mladý mních Bernie, ako sedemnásťročný trapista, citovo založený a plný lásky, prejavoval svoju lásku bratom v reholi tým, že im pri stretnutí otváral dvere, pobožkal dva prsty (keďže musel dodržiavať prísne pravidlá o mlčanlivosti a riadiť sa znakovou rečou) a poklonil sa. Mnisi hovorili: „Prvýkrát nám to urobilo dobre, ale piaty, šiestykrát sme sa mu vyhýbali.“ Prehnané prejavy láskavosti môžu byť iným nepríjemné.

Dobrota - uzdravuje a odzbrojuje zlé úmysly

Duch Boží premieňa naše srdce na Boží obraz, je to nový stupeň lásky, chceme byť dobrí ku každému. Dobrota je trvalá vnútorná dispozícia, túžba byť dobrý voči všetkým, ako je dobrotivý Boh. Boh môže zmeniť naše srdcia, tak ako ho zmenil Saulovi, keď bol pomazaný za kráľa Izraela. Ak nemáme v sebe dosť lásky a dobroty, je našou povinnosťou, prosiť Božieho Ducha, aby zmenil naše srdce na inakšie. A tak prosíme o zmenu srdca aj za iných. Prejavom dobroty srdca je aj postoj žehnania každému, nemyslíme o inom zle.

Ak máme človeka, ktorý nás veľmi zranil, modlitba za zmenu srdca je prvým liekom. Pán Ježiš dobrorečil obetou, ktorá znamená zmierenie. Ďakujem ti Bože za obetu, ktorú môžem priniesť, lebo má veľký význam. Človek, ktorý nesie dobrotu, uzdravuje a odzbrojuje zlé úmysly.

Spracovala Andrea Teplanová

Modlitba príhovoru - vkladanie rúk

Pri modlitbe príhovoru sa často alebo skoro vždy používa gesto vkladania rúk. Modliaci sa vkladajú ruky na hlavu alebo plece osoby (alebo aspoň vystierajú ich smerom k osobe), za ktorú sa modlia. V súvislosti s týmto gestom vkladania rúk sa vynárajú medzi nami otázky, pochybnosti a často i strach. Objavujú sa aj rozličné „učenia o vkladaní rúk“. No tento problém prežívali už aj prví kresťania (porov. Hebr 6,2).

Taktiež sme svedkami, že pre mnoho osôb, zvlášť mimo Charizmatickú obnovu (ChO), je gesto vkladania rúk neprijateľné. Negatívny postoj vyplýva už zo samotnej mnohoznačnosti tohto gesta. Môže znamenať požehnanie, modlitbu za uzdravenie, odovzdávanie moci, úradu alebo darov Ducha Svätého pri sviatosťach, atď.. Sú aj takí, ktorí úplne odmietajú možnosť používania tohto gesta v inom ako sviatosťnom kontexte, alebo majú obavu, aby sa nezamieňalo so sviatosťným vkladáním rúk (vkladanie rúk kňazom alebo biskupom pri udeľovaní sviatosti).

Nesmieme zabúdať ani na to, že v samotnej ChO má táto prax vkladania rúk rôzne ciele i významy. Používa sa pri modlitbe za „vyliatie Ducha Svätého“ (najčastejšie), za emocionálne i telesné uzdravenie, pri modlitbe príhovoru za osoby v ťažkej situácii, pri modlitbe rozlišovania alebo upevnenia či uistenia v životných postojoch a v plnení Božej vôle.

Uvedené fakty nás nútia hľadať odpovede na nasledujúce otázky: Má táto prax dostatočný biblický základ? Čo chceme – alebo by sme mali – vyjadriť týmto gestom? Kedy môžeme použiť vkladanie rúk? Môže každý kresťan pri modlitbe príhovoru používať vkladanie rúk? Na čo máme pri tom brať ohľad?

Biblický základ

Ešte skôr ako si predstavíme biblický význam ruky a gesto vkladania, je potrebné si uvedomiť, že ruka je jedným z dôležitých nástrojov ľudskej komunikácie; je rečou tela. Naše prvé informácie o nás samých, o svete, ľuďoch a okolí vychádzajú totiž z dotyku. Hmat je po zraku druhým najcitlivejším orgánom človeka a sprostredkúva nám aj druhé najväčšie množstvo informácií. Dieťa sa cíti milované, dôležité a prijaté, keď cíti pohladenie a objatie svojej matky alebo keď si ho berie otec na svoje plecia. Deti v detských domovoch, deti, ktorým rodičia neprejavovali lásku maznaním, hladkaním a bozkami, pociťujú „dotykový hlad“. Podanie rúk je najrozšírenejším gestom priateľstva, ktorý spontánne používame. Na druhej strane prežívame z rúk aj strach. Ruka môže liečiť a pomáhať, ale aj ničiť a vraždiť. Človek ju môže pozdvihnúť v boji voči inému človeku alebo mu ju podať na znak zmierenia, priateľstva a spolupráce. Ruky sú teda vonkajším nástrojom nášho srdca. Nimi sa vnútorné hnutia a rozhodnutia stá-

vajú viditeľnými, hmatateľnými.

Ruka a gesto vkladania rúk má hlboký význam aj v Biblii. Môžeme to vidieť už v Starom zákone, tiež v Ježišovom konaní i v jeho príkaze danom apoštolom, v praxi apoštolov a nakoniec v konaní sv. Pavla.

Ruka ako náboženský symbol

V hebrejskom zmýšľaní bola ruka, zvlášť pravá, symbolom sily a moci. Naopak spustenie rúk naznačovalo slabosť a nedostatok rozhodnosti a posilňovanie zase nápravu (porov. Iz 35,3). Pozdvihnutie ruky znamenalo násilie (porov. 1 Kr 11,26) alebo prosebné modlitby (porov. Ex 9,33; 17,11; Ž 28,2). Dotykom ruky sa predávala autorita, moc alebo požehnanie. Pravá ruka v tomto aspekte bola dôležitejšia, ale používali sa aj obe (porov. Gn 48,13n; Dt 34,9).

Izrael dôveroval len jednej ruke – Bohu. Jób vie, že Božia ruka stvorila nebeské vtáky, morské ryby, celú zem a že on je jediný, v ktorom je život všetkého, čo žije (porov. Job 12,7-10). Žalmista zase chváli Boha, na ktorého čaká všetko živé stvorenie: „*Všetko to čaká na teba, že im dáš pokrm v pravý čas. Ty im ho dávaš a ony ho zbierajú; otváraš svoju ruku, sýtia sa dobrotami.*“ (Ž 104,28) Božia ruka je symbolom Božej zvrchovanej moci a spravodlivosti.

Biblia však nezakrýva ani ľudské negatívne skúsenosti. Iný „vztiahol na nich ruku“ (na Izrael) a dôsledkom bolo zotročenie celého Izraelského národa. Nad touto skúsenosťou však stojí ruka Najvyššieho. Jeho mocná ruka vyviedla Izrael z egyptského otroctva (porov. Ex 3,19-20). Biblia pritom často využíva aj symbol „zdvihnutého ramena“: „*Ja som Pán a ja vás vyvediem spod jarma egyptskej roboty, vyslobodím vás z otroctva a vykúpim vás zdvihnutým ramenom*“ (Ex 6,6); prípadne spolu s „*pevnou rukou*“ (Dt 4,34; 5,15).

Žiaden Boží muž a bojovník sa nemal spoliehať na svoju silu – zdatnosť svojich rúk, ale

mal túžiť po tom, aby bola s ním ruka Pánova. Vtedy bude pod jeho vedením a zvrchovanou ochranou.

Židia pri modlitbe zvyčajne držali ruky hore (Ex 17,11; 1Kr 8,22; Ž 28,2). Dlane boli otvorené a namierené dopredu. Tento postoj je vyjadrením očakávania pomoci zhora – od Boha. Aj sám Ježiš v hodine svojej smrti zvolal mocným hlasom: „*Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha.*“ (Lk 23,46)

Ježiš vkladal ruky

Keď budeme pozorne sledovať Ježišovo verejné pôsobenie, môžeme vidieť, ako neustále kládol na niekoho ruky. On vedome vstupoval do intímnej zóny slabých a zranených ľudí, aby im dotykom prejavil lásku. Jeho dotyk bol sprevádzaný Božou mocou. Zo všetkých evanjelií je na dotyk najcitlivejší evanjelista Marek, u ktorého môžeme sledovať viaceré Ježišove vonkajšie prejavy uzdravujúcej lásky. To, čo evanjelista Lukáš opisuje všeobecne: „*Všetci, čo mali chorých na rozličné neduhy, privádzali ich k nemu. On na každého z nich kládol ruky a uzdravoval ich,*“ (Lk 4,40), evanjelista Marek rozpisuje niekoľkými príkladmi:

- Uzdravenie Petrovej svokry: „Pristúpil k nej, chytil ju za ruku a zdvihol. Horúčka ju opustila a ona ich obsluhovala.“ (Mk 1,31; por. Mt 8,15);

- Uzdravenie malomocného: „Ježiš sa zľutoval nad ním, vystrel ruku, dotkol sa ho a povedal mu: „*Chcem, buď čistý!*“ Malomocenstvo z neho hneď zmizlo a bol čistý.“ (Mk 1,41-42; por. Mt 8,3; Lk 5,13);

- Jairova dcéra: Sám otec Ježiša veľmi prosil: „*Dcérka mi umiera. Poď vlož na ňu ruky, aby ozdravela a žila.*“ (Mk 5,23) „(Ježiš) ju chytil za ruku a povedal jej: „*Talitha kum!*“ čo v preklade znamená: „*Dievča, hovorím ti, vstaň!*“ (v. 41; por. Mt 9,18,25);

- Uzdravenie hluchonemého: „Priviedli k nemu hluchonemého a prosili ho, aby naňho

vložil ruku. On ho vzal nabok od zástupu, vložil mu prsty do uší, poslinil si ich a dotkol sa mu jazyka. Potom pozdvihol oči k nebu, vzdychol a povedal mu: „Effat-ha,“ čo znamená: „Otvor sa!“ (Mk 7,32-34);

- Uzdravenie slepca v Betsaide: „On vzal slepca za ruku, vyviedol ho za dedinu, poslinil mu oči, vložil naňho ruky a opýtal sa ho: ‚Vidíš niečo?‘ Ten sa pozrel a povedal: ‚Vidím ľudí; zdá sa mi, akoby stromy chodili.‘ Potom mu znova položil ruky na oči. Tu začal vidieť i celkom ozdravel a všetko videl zreteľne.“ (Mk 8,23-25);

- Po exorcizme chlapca: „Ježiš ho chytil za ruku, zdvihol ho a on vstal,“ (Mk 9,27);

- Vyjadrenie vzťahu k deťom: „Potom ich objímal, kládol na ne ruky a požehnával ich!“ (Mk 10,16; por. Mt 19,35).

Ježiš gestom vkladania rúk prejavil nežnosť, ochranu, súcit a ochotu priniesť Božie uzdravenie.

Prvotná cirkev

Na konci Markovho evanjelia vzkriesený Ježiš hovorí o poslaní svojich učeníkov: „Na chorých **budú vkladať ruky** a tí ozdravejú.“ (Mk 16,18) O realizácii tohto poslania sa podrobne dozvedáme zo Skutkov apoštolov:

- V Jeruzaleme sa „rukami apoštolov dialo množstvo znamení a divov medzi ľudom.“ (5,12) Podobne aj neskôr pri evanjelizácii v Ikónii: „Rukami apoštolov sa dialo množstvo znamení a divov medzi ľudom.“ (14,3);

- Pavol sa modlil vkladáním rúk na Malte: „...vošiel k nemu, pomodlil sa, vložil naň ruky a uzdravil ho.“ (28,8);

- Peter a Ján v Samárii sprevádzali mod-

litbu o zoslanie Ducha Svätého aj vkladáním rúk: „Potom na nich vložili ruky a dostali Ducha Svätého“ (8,17);

- Pri ustanovení „služobníkov /diakonov/ pri stole“ (čo je snáď najmenšia možná služba): „Postavili ich pred apoštolov a oni sa modlili a vložili na nich ruky.“ (6,6);

- Pred vyslaním apoštolov Pavla a Barnabáša do novej služby: „Oni sa postili a modlili, vložili na nich ruky a prepustili ich.“ (13,2)

Okrem vkladania rúk (a iných gest) na deti a v súvislosti s modlitbou za uzdravenia, raná cirkev postupne spájala vkladanie rúk aj s modlitbou o prijatie Ducha Svätého. Tiež ho používala pred vyslaním vyslancov (apoštolov) do novej misie alebo pri modlitbe nad novými služobníkmi, ktorí boli ustanovení

v zbore do konkrétnej služby. V tomto smere pokračujú aj obidve Pavlove epištoly Timotejovi. Pavol pripomína: „Nezanedbávaj dar, ktorý je v tebe a ktorý si dostal skrze proroctvo s vkladáním rúk starších.“ (1Tim 4,14) Podobne v druhej epištole s rozdielom, že pripomína vlastné vkladanie rúk: „Preto ti pripomínam, aby si roznechoval Boží dar (*charizmu*), ktorý je v tebe skrze vkladanie mojich rúk.“ (2Tim 1,6) V tomto prípade ide o nadviazanie na židovskú prax spomenutú v Biblii. Rukami vloženými na hlavu sa zvolávalo zvláštne Božie požehnanie a človek bol oddelený k zvláštnej službe alebo úradu, napríklad Jakubovo požehnanie synov (porov. Gn 48, 14n).

V žiadnom prípade nejde ani tu o „magické“ odovzdávanie darov Ducha, akoby bol Duch závislý od dotyku a nutne naň naviazaný. Charizmy a povolanie k službe vždy pochádzajú výhradne od Boha. Spoločenstvo (zvlášť apoštoli a starší) môže pomôcť konkrétnej osobe rozpoznať určitý dar. K tomu slúži aj charizma proroctva. Vkladanie rúk je potvrdením danej charizmy spoločenstvom a iniciáciou do konkrétnej služby. Proti magickému chápaniu hovorí aj potreba vedomého rozvíjania charizmy, ku ktorej Pavol povzbudzoval Timoteja. V tomto kontexte potvrdenia charizmy a uvedenia do služby je potrebné vnímať aj Pavlovu výstrahu: „Na nikoho prenáhlene nevkladaj ruky...“ (1Tim 5, 22)

Prečo vkladáme ruky pri modlitbe?

Vkladáním rúk počas modlitby prihovoru nepochybne nasledujeme samotného Ježiša a ranú cirkev. Ak sa takto modlil aj Ježiš, ak On svojím učeníkom prikázal vkladať na chorých ruky a ak sa takto modlila raná cirkev, všetky „argumenty proti“ by mali byť zrevidované silou Božieho slova.

K týmto biblickým dôvodom sa pridávajú aj ľudské. Slabý a chorý človek (nielen fyzicky), ako aj každý, komu chýbala a chýba láska, pociťuje chlad. Takýto človek potrebuje,

aby sa necítil sám, opustený a nemilovaný. Modliaci sa učeník mu vonkajším dotykom vyjadruje, že nemá v úmysle opustiť ho, nechať ho osamelého „na kraji cesty“ (por. Lk 10,31). Modlitba s vkladáním rúk **je súcitným gestom** niekoho, kto pristupuje k lôžku chorého, aby mu dal pociťiť svoju spoluúčasť na jeho bolestnej situácii a aby mu dal pochopiť, že svoju bolesť nenesie sám.

Ruky položené v modlitbe na človeku symbolicky (nie magicky) **vyjadrujú Božiu pomoc**, ktorá zostupuje zhora, vchádza do vnútra a naplňa ľudské srdce. Modlitebník je nástrojom Otcovej lásky. Vkladáním rúk vyjadrujeme túžbu po nových Turíciach a svoju závislosť na Duchu Svätom.

Gesto vkladania rúk **je vyjadrením všeobecného kňazstva**, na základe ktorého si kresťania v každodennom živote vzájomne pomáhajú i upevňujú sa vzájomne vo viere deliac sa nielen s materiálnymi dobrami, ale aj s duchovnými. V tejto súvislosti apoštol Pavol hovorí o charizmách Božieho Ducha v kontexte Cirkvi ako jedného tela: „Lebo ako je jedno telo a má mnoho údov, ale všetky údy tela sú jedno telo, hoci ich je mnoho, tak aj Kristus“ (porov. 1 Kor 12,1-11). A v rámci tohto tela platí aj apoštolovo povzbudenie: „Neste si vzájomne bremená.“ (Gal 6,2) Preto modlitba prihovoru spojená s vkladáním rúk môže byť jedným z najmocnejších spôsobov, ako si členovia spoločenstva viditeľne prejavujú vzájomnú spoluzodpovednosť a pomoc.

Vkladanie rúk **nie je sviatostným úkonom či odovzdávaním moci** (úradu), ako je tomu pri vysviacke. Je to gesto sprevádzajúce modlitbu, ktorú prednáša spoločenstvo za toho, kto o ňu prosí. Herbert Mühlen toto gesto prirovnáva ku vkladaniu rúk kňazmi počas kňazskej vysviacky. No vysvetľuje, že toto gesto vkladania rúk pri modlitbe je niečím analogickým, lebo tak ako aj pri kňazskej vysviacke nejde o doplnenie vkladania rúk biskupa, ale o vyjadrenie kňazskej solidárnosti s novovysvä-

tenými kňazmi, tak je to aj pri modlitbe. **Ide o vyjadrenie solidárnosti s tým, za ktorého sa modlíme.** Toto potvrdzuje aj tzv. prvý „Dokument z Malines“, v ktorom sa hovorí, že gesto vkladania rúk je v súlade s psychofyzickou prirodzenosťou človeka, lebo vyjadruje solidárnosť s tým, za ktorého sa spoločenstvo alebo modlitebná skupina modlí.

Toto gesto **nie je ani magickým rituálom**, vďaka ktorému dostávame skúsenosť s Duchom Svätým. Už apoštoli protestovali proti takémuto mysleniu (porov. Sk 8,19-24). Nesmieme zabúdať, že Boh je slobodný v rozdávaní darov. A okrem toho Boží dar nie je možné získať bez otvorenia sa prosiacej osoby na Boha. Takže dar má byť vyprosovaný v modlitbe nielen spoločenstvom obklopujúcim človeka, ale predovšetkým samotným človekom.

Vkladanie rúk **je gestom bratského sporedkovania** zo strany druhého veriaceho alebo celého spoločenstva. Teda Boh koná i udeľuje svoje dary, ale robí to prostredníctvom druhého človeka - jeho odovzdania, žičlivosti i starostlivosti. Preto vkladanie rúk samo v sebe **vyjadruje túžbu predat' ďalej dar, ktorého jediným darcom je Duch Svätý.** No nemôžem si namýšľať, že len skrze toto gesto sa udeje vylatie Ducha Svätého. Vkladanie rúk nie je nutným gestom, ako nám to chcú vsugerovať niektorí charizmatici.

Vkladanie rúk spojené s modlitbou „za vylatie Ducha Svätého“ nenahrádza ani nezastupuje sviatosť birmovania. Skôr môžeme povedať, že je to akési aktivovanie birmovania, podobne ako každá sviatosť musí byť aktivovaním toho, čo už je prítomné. Ale to neznamená, že len takýmto spôsobom môže byť aktivovanie (spolupráca s Božou milosťou) prevedené. Konkrétne povedané, v modlitbe „za vylatie Ducha“ ide o prosbu k Bohu Otcovi skrze Krista s úmyslom, aby On umocnil vo viere i oživil v nádeji danú osobu, ako aj rozpálil v nej lásku i odvahu vo vydávaní

svedectva tak, ako u prvých učeníkov. Je to aj modlitba o to, aby Duch Svätý pomáhal prosiacemu prekonávať prekážky, ktoré mu bránia žiť pod vedením Ducha Svätého.

Prax vkladania rúk

Z praxe môžeme spomenúť niekoľko postrehov:

Čistota srdca

Nikto sa nebude modliť za druhého vkladáním rúk, ak si ich pred tým neumyl po toalete alebo ich má jednoducho špinavé. O čo viac by sme sa mali starať o vnútornú čistotu srdca, ak slúžime druhým modlitbou. Veď sú „blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha“ (Mt 5,8), lebo čisté srdce a čisté ruky symbolizujú život v spravodlivosti pred Bohom (Job 22,30; Ž 18,21).

Prekonávať duchovnú lenivosť

„Zložiť si ruky na lôžku“ znamená nielen oddychovať, ale aj rezignovať či byť lenivým, ako nás upozorňuje aj kniha Prísloví: „*Dokedy, leňoch, budeš vyspávať, kedyže vstaneš zo spánku? Trošičku pospať, trošku podriemať, trošičku ruky zložiť na lôžku!*“ (Prísl 6,9-10) Je nám pohodlnejšie zložiť ruky, aby sme nemuseli druhým pomáhať a nebudaj sa za nich modliť. Ide o „tuleniu chorobu“, pri ktorej má človek vzdialené ruky od práce a služby. Vkladanie rúk je naopak výrazom pripravenosti a ochoty svoje ruky dať k dispozícii Bohu a núdznemu človeku.

Nerobme z vkladania rúk (magický) rituál

Vkladanie rúk však netreba robiť systematicky bez rozlišovania, akoby Božie pôsobenie bolo viazané len na toto gesto. Ježiš vykonal mnoho uzdravení len mocou svojho slova, bez použitia akéhokoľvek vonkajšieho gesta, podobne aj Peter (porov. Sk 9,32-35) a ďalší apoštoli (porov. Sk 14,8-10). Vonkajšie gesto vkladania rúk môže sprevádzať modlitbu príhovoru, ale nie je jej nutnou súčasťou, akoby bez nej modlitba nemohla byť účinná. Pre roz-

líšenie v jednotlivých prípadoch je potrebné počúvať Ducha Svätého.

V tejto súvislosti je pre nás výstrahou Šimon (mág), ktorý „keď videl, že vkladáním rúk apoštolov sa udeľuje Duch, ponúkol im peniaze a povedal: Dajte aj mne takú moc, aby každý, na koho vložím ruky, dostal Ducha Svätého.“ (Sk 8,18-19) Šimon nemal zlý úmysel, ale chcel „ovládať a vlastniť Ducha“ prostredníctvom „magického“ vkladania rúk. Biblia nás upozorňuje: „Pokorte sa teda pod mocnou Božou rukou, aby vás povýšil v určenom čase.“ (1Pt 5,6)

Kde a ako sa dotýkať?

Keďže dotykom vstupujeme do intímnej oblasti človeka, je potrebné opýtať sa ho, či sa môžeme modliť takýmto spôsobom. Ak nepozná tento spôsob modlitby, v jednoduchosti mu môžeme vysvetliť význam takéhoto gestu. Ak si to dotyčná osoba nepraje, musíme to rešpektovať a modliť sa za ňu bez vkladania rúk.

Dotyk rúk na hlavu vyjadrujeme svoju autoritu nad osobou i Božiu zvrchovanosť nad týmto človekom, nad každou jeho bolesťou, ktorá ho zvnútra zvierá. Preto tento dotyk by mali používať len modlitebníci, ktorí majú au-

toritu nad osobou, za ktorú sa modlia: rodič ak sa modlí nad svojim dieťaťom, manželia ak sa modlia za seba navzájom a tak isto kňaz, lebo má duchovnú autoritu. Dotykom rúk na plece vyjadrujeme vzťah lásky a spolupatričnosti. Tento dotyk môžu používať všetci modlitebníci. Dôležité môže byť aj jemné stisnutie dlane človeku za ktorého sa modlíme. Ním mu pomôžeme získať pocit bezpečia. Jednoznačne sa však treba vyhýbať dotykom na intímne miesta.

Vkladanie rúk pri modlitbe sa má diať skrze jemný dotyk osoby, za ktorú sa modlíme. Nevyvíjajme nejaký tlak, účinnosť modlitby nezávisí od neho, ani „usnutie v Duchu“.

Je vhodné, keď vkladá ruky celé spoločenstvo?

Osoba prosíaca o modlitbu zvyčajne sedí alebo kľáči, niekedy aj stojí, a okolo nej sa zhromaždia tí, ktorí sa za ňu budú modliť. Jej prosba o modlitbu je osobným vyznaním viery pred bratmi a sestrami vo viere. Túto prosbu vyjadruje zvyčajne slovom alebo nejakým gestom. Takejto modlitbe môže predchádzať aj obnovenie krstných sľubov a dotyčná osoba počas modlitby môže v rukách držať napríklad kríž.

Ak je modliacich sa veľa, vkladáť ruky by mali len jeden alebo dvaja (zvyčajne ten, kto vedie modlitbu) a ostatní sa dotýkajú jeho alebo len vystierajú ruky smerom k osobe, za ktorú sa modlia. Taktiež je možné vytvoriť kruh okolo osoby, za ktorú sa modlíme, a chytiť sa za ruky. Tým vyjadríme navonok aj naše vnútorné zjednotenie sa v modlitbe.

(Pokračovanie nabudúce.)

Imrich Degro

fotografie:
Stanislav Vinter

Naším cieľom je spoločne vidieť možnú budúcnosť - kam nás Pán vedie a čo si od nás želá. Spája sa to s tým, čo si samotná Cirkev praje, a to je hlásať slovo Pravdy, Kristovo. Úsilie Svätého Otca smeruje k synode a novej evanjelizácii, pozvaní podieľať sa na nej.

Obnovenie života pre službu aj osobný život

Z prednášky Petra Brodeka

Nová evanjelizácia

Má dva rozmery: evanjelizácia neevanjelizovaných, ktorí nepoznajú Krista a evanjelizácia zevanjelizovaných - reevanjelizácia. Sv. Ján Chrizostom povedal: „Ťažko mi je veriť, že bude spasený ten, kto nepracuje na spásu svojho blížneho.“ Ceníme si ľudskú dušu? „Beda mi, keby som evanjelium nehlásal.“ To je naša povinnosť, lebo slovo spásy má moc v sebe, to neznamená len čítať slovo. „Chodte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu!“

Kríza nie je len v hospodárstve. Je aj kríza duchovná - sme málo evanjelizujúci. Svätosť je milovať tým, že evanjelizujeme a evanjelizovať tým, že milujeme. Veď ako povedal sv. Ján Chrizostom: „Nič nie je zbytočnejšie ako kresťan, ktorý sa nestará o spásu druhých.“ Preto, ak si kresťan, nie je možné, aby sa okolo teba nič nedialo.

Apoštol znamená poslaný

Kto verí, má večný život, to je poslanstvo osloboodenia, ktoré je potrebné hlásať svetu. Naučte ich, znamená, urobte ich učeníkmi. Apoštol znamená poslaný. Preto nemôžem sedieť doma, lebo som poslaný, nezáleží to od našej iniciatívy. Posiela nás Ježiš aj nevesta Cirkev. Evanjelizácia nie je osobnou izolovanou činnosťou, je spojená s dielom Cirkvi. Z protestantských kruhov je známa „pódiová evanjelizácia“, kedy na

javisku jeden pastor „hecuje“ všetkých, aby vydali svoj život Bohu. Katolíkom je sympatickejšia evanjelizácia komúniom, teda spoločnosťou až potom jednotlivcom.

Kde je spoločenstvo nie je núdza

Musíme si uvedomiť, že spoločenstvo sa neviaže na charizmatika, ale charizmatik sa viaže na spoločenstvo. Kde to stojí na jednotlivcovi, môže to padať. Nemalo by sa rušiť spoločenstvo, keď nie je vedúci. Evanjelizácia upevňuje vieru a viera, ktorá sa nerozdáva umiera. Ak sa s ňou delíme, Božie bohatstvo v nás rastie, ak si ho necháme pre seba, chradne. Ak sa uhlík od pahreby oddelí, zhasne. V spoločenstve sa udržuje oheň. Zároveň nemáme kumulovať na seba mnoho, musíme si uvedomiť, že sme zastupiteľní, pomáhajme rásť ďalším.

Evanjelizovaním druhých evanjelizujeme aj seba

Nemôžeme čakať kým dozrieme. Aj slabí, nedokonalí s vierou vstúpme do chvíle evanjelizácie, netrápme sa neúspechom. Dôležité je, že sme otvorili ústa a začali. Ak nám Pán pripraví chvíľu, treba do nej vstúpiť. Evanjelizácia nikdy nebude možná bez Ducha Svätého. Pokiaľ nebude v nás pôsobiť, nič sa nedeje. Ak Pán pripraví situáciu, Duch Boží pôsobí. Vždy, keď ráno odchádzame z domu, mali by sme sa pomodliť: „Pane, ak mi dnes niekoho pošleš do cesty, prosím ťa, priprav moje aj jeho srdce, aby sme sa stretli s tebou.“ Dôležitá je túžba uskutočňovať evanjelizáciu. Bez nej to nejde. Je čas živej evanjelizácie, meniť slová na skutky.

Spracovala Andrea Teplanová
CHARIZMA 1/2012

Čo môže urobiť spoločenstvo?

Čo nesmie chýbať na spoločenstve?

Modlitba chvál, vzývanie Ducha Svätého, počúvame, čo nám dnes hovorí Božie Slovo. Necháme ho na seba pôsobiť. O Slove nediskutujeme, ale sa s ním modlíme. Zdieľanie má byť o tom, ako Pán koná v mojom živote (stačí ak hovorí, kto chce, dvaja - traja). Modlitba príhovoru má byť za jeden alebo dva úmysly.

Ako dlho má trvať spoločenstvo?

Nemá byť dlhšie ako hodinu a pol, maximálne dve hodiny. Radšej kratšie a dobre! Aby nenastala vojna, keď sa vrátíme domov a rodina sa hnevá, kde sme tak dlho. Je potrebné začať načas, dodržať presnosť, nečakať na meškajúcich.

Čo ak vedúci spoločenstva nevidí svoju preťaženosť?

Členovia spoločenstva, ktorí vidia preťaženosť vedúceho spoločenstva, majú ho upozorniť na to, čo robí zle.

Problém spoločenstva spojený s upriamenosťou na poslanie

Pri zvýšenej citlivosti spoločenstva na pomoc jednotlivcovi vymaniť sa od zlého, upozorňujeme na možné vplyvy zlého, tomuto nemôže byť podriadené každé stretnutie spoločenstva. Cieľom stretnutia je Pán a nie zlý duch. Stretnutie má byť s Pánom, Svetlom, radosťou môjho srdca. V istom dome mal domáci problém so zlým. Keď zaspával, cítil veľký zápach, zišiel dolu ku kreslu, z ktorého to

vychádzalo a spoznal tam zlého. „Á, to si ty?“ a šiel spať. Najsilnejšia zbraň je zlého ignorovať. „Popri Pánovi ja o teba nemám žiadny záujem.“ Netreba riešiť, ako sa brániť pred zlým, ale spolupráca s Pánom je najlepšia prevencia. Kto má srdce zjednotené s Pánom, nemá dôvod sa zlého báť a ním sa príliš zaoberať.

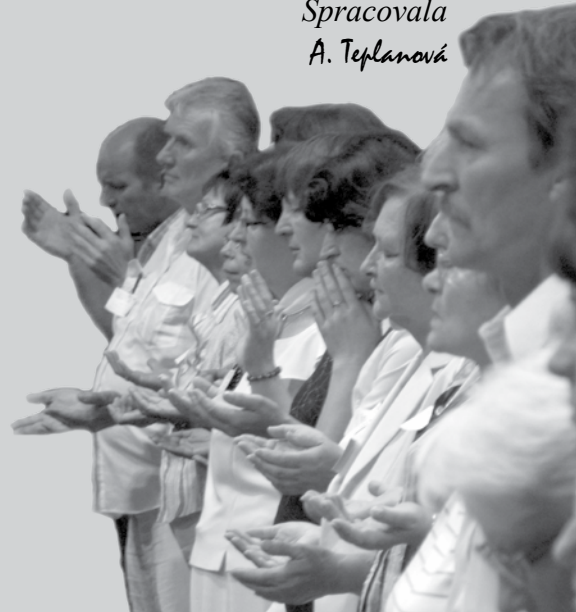
Používať modlitbu v jazykoch na spoločenstve?

Závisí to od zloženia spoločenstva. V charizmatickom spoločenstve je modlitba v jazykoch prielomová pre otvorenie sa Duchu Svätému, nemáme ju potláčať. Modlitba v jazykoch otvára brány a uvoľňuje moc Ducha. Treba si vážiť tento dar.

Ako zistiť, kto je exorcista?

Treba sa obrátiť na miestneho kňaza.

*Spracovala
A. Teplanová*

DOBRÉ SNAHY PRINÁŠAJÚ KRÁSNE OVOCIE

Súčasný človek je vystavený mnohým zmenám tak na úrovni kultúrnej, spoločenskej, ako aj duchovnej či cirkevnej. V Európe so starobyľou kresťanskou tradíciou vznikajú nové situácie – vedľa seba musia žiť nielen veriaci a neveriaci, ale i veriaci najrôznejších náboženstiev. Oznamovacie prostriedky neustále prinášajú informácie, ktoré nie sú príliš optimistické. Častejšie sa diskutuje o vplyve prísťahovalcov, strete kultúr, vplyve islamu, svetovej globalizácii... To nás núti, aby sme sa znovu pýtali na vlastnú totožnosť a na skutočnosť, že sme kresťania. Nie je vždy ľahké správne sa zorientovať, pretože obrazy sveta, v ktorom sa informačné vzdialenosti stále skracujú, stále viac zasievajú neistotu, obavy aj strach z nejakej budúcnosti. Ani kresťania nie sú pred touto atmosférou neistoty a relativizmu imúnni. Neraz sa nachádzame v pozícii Ježišových učeníkov, ktorí sú bezradní v loďke na rozbúrenom mori.

V Svätom písme sa často objavuje výzva k odvahe a statočnosti: „*Bdejte, buďte pevní vo viere, vzmúžte sa, buďte statoční!*“ (1 Kor 16, 13) O veriach všetkých generácií platí presne to, čo čítame v liste Hebrejom 11, 34: „...z nevládných sa stávali mocní.“ Existuje moc evanjelia, posilňujúca slabých, krehkých, neraz kresťanov postavených na okraj ľudskej spoločnosti. Je to sila slabých, je to sila

a odvaha pokorných Ježišových učeníkov.

Sekularizácia alebo koniec kresťanstva?

Keď vstupujeme do našich kostolov, najmä do tých starých, môžeme pocítiť, že sa na týchto miestach zhromažďovali generácie veriacich, ktorí nás už predišli do večnosti. Tu verili, modlili sa, posilňovali sa na cestu. V minulosti to bývali aj miesta, na ktorých farnosť zhromažďovala spoločenský i rodinný život. Predchádzajúce 20. storočie to však výrazne zmenilo. Cirkev žila na pôde, ktorá stále viac odcudzovala človeka jeho hodnotám, jej prítomnosti i poslaniu. Niektorý použil výraz *sekularizácia*, t. j. zosvetštenie. Spostupným úbytkom účastníkov bohoslužieb, so vzdáľovaním sa od Božích a cirkevných zákonov i so slabnúcim vplyvom kresťanov na spoločnosť niektorí prijal myšlienku, že Cirkev postupne zanikne. Na konci storočia už bude len spomienkou a jej význam bude iba okrajový.

Niet pochybností o tom, že 20. storočie bolo najviac sekularizované z celých kresťanských dejín a veľmi sa líšilo od predošlých storočí. No na úsvite 21. storočia ďalej existujú živé spoločenstvá veriacich a kresťanstvo nie je mŕtve. Tých „zánikov“ kresťanstva bolo v dejinách viac, a predsa...

Spomeňme si na sv. Augustína a na koniec jeho rímskeho sveta alebo na Francúzsku

revolúciu, počas ktorej bol tradičný kresťanský svet za krátky čas rozmetaný, či na temné obdobie komunizmu a i. Napriek všetkým tým zánikom kresťanstvo aj dnes môže hovoriť o novom začiatku. Tým novým začiatkom by mohlo byť Veľké jubileum, ktoré prebehlo ako návrat k prameňom našej nádeje, predovšetkým k Tomu, ktorý je pôvodcom všetkého – k nášmu Pánovi Ježišovi Kristovi. Tento nový začiatok od nás vyžaduje vrátiť sa k Ježišovi stojacemu tvárou v tvár všetkým ľuďom.

Nádej Cirkvi alebo záchytný bod

Jednou zo základných charakteristík i nádejí súčasnej Cirkvi je vplyv, šírenie a životaschopnosť mnohých malých spoločenstiev a rozličných cirkevných hnutí a združení.

Odhaduje sa, že vyše 40 miliónov kresťanov na celom svete sa angažuje v nejakom kresťanskom spoločenstve, a tak prežíva svoju príslušnosť k Cirkvi. V apoštolskej exhortácii *Christifideles laici* hovoril Svätý Otec Ján Pavol II. o „novej dobe zhromažďovania laikov“.

„Tieto zoskupenia laikov vykazujú medzi sebou veľké rozdiely z mnohých hľadísk. Vo svojich zameraniach však prichádzajú ku hlbokšej konvergencii: zodpovedná účasť na poslaní Cirkvi, hlásanie Kristovho evanjelia ako prameň nádeje pre ľudí a obnovenia pre spoločnosť. Také veľké je bohatstvo a mnohorakosť darov, ktoré Duch v Cirkvi živí. Taká je aj vôľa k iniciatíve a veľkodušnosť našich laikov.“

Pritom sa musí uznať slobodné združovacie právo laikov v Cirkvi. Táto sloboda je skutočným a vlastným právom, ktoré sa neodvodzuje z nejakého ‚dovolenia‘ autority, ale vyrastá z krstu ako sviatosti, ktorou boli laici povolani, aby aktívne spolupôsobili v communiu a v poslaní Cirkvi. Pri zachovaní potrebného spojenia s autoritou Cirkvi.“ (ChL 29)

Kresťanstvo síce vedie človeka k tomu, aby svoju vieru vyznával na verejnosti, ale nie je to jeho najdôležitejšia úloha. Základom je osobné presvedčenie, prenikajúce vedomie i svedomie človeka. Prejavuje sa ako verné poznávanie Božieho slova, slávenie Eucharistie – slávenie obety i zmŕtvychvstania Ježiša Krista, charismatické vnímanie pôsobenia Božieho Ducha, účinná láska spojená s nádejou na budúci život darovaný Bohom tým, ktorí mu zostanú verní. Sú to stále nové a zároveň staré obzory života a evanjelizácie, staré i nové snahy o bratstvo a autentické svedectvo.

Rozklad sociálnych štruktúr, kultúry života i tradičných hodnôt, vyvolaný industrializáciou, sťahovaním obyvateľstva, rýchlym rozvojom oznamovacích prostriedkov či inými príčinami, vyvoláva u mnohých ľudí dezorientáciu, neistotu, obavy. Sú nespokojní so sebou (kríza identity), boja sa o budúcnosť (nezamestnanosť, dlhy, katastrofy ap.). Mýli ich krehkosť spoločnosti, politiky. Trpia stratou poznania, nedostatkom orientácie, absenciou skutočných odpovedí na svoje problémy. Mnohí sú frustrovaní, vykorčení, bez rodinného zázemia a pocitu istoty. Chýbajúca motivácia od detí v škole až po dospelých vedie k izolácii, anonymite, odcudzeniu sa sebe aj spoločnosti.

V spoločnosti, ktorá ochorela „temným zlom“ dravej racionality a manipulácie, potrebuje človek záchytný bod. Jednoducho – nemôže svoj život usporiadať bez Boha. Nové spoločenstvá a hnutia sa v súčasnej spoločnosti stávajú prorokmi nových možností a východísk pre život Cirkvi v súčasnom svete. Vytvárajú nové spojenie viery a života. Spoločenstvá sú znamením doby i ponúknutým Božím liekom. Uprostred spoločenstva je možné vrátiť hodnotu osobe, v ňom môže jednotlivec zakúsiť prijatie aj ocenenie osobných darov. V spoločenstve môže jednotlivec vnímať Cirkev a prežiť

tak osobný, ako aj spoločný vzťah s Bohom. Z toho všetkého môže vyplynúť, že nie je potrebné mať strach z „nového vína“ ani z toho, že sa Cirkev pod vedením Ducha Svätého nanovo rozvíja. Treba s vďačnosťou prijať a zladit' múdrosť dejín s tvorivou silou neustále vlietanou Duchom Svätým do svojej nevesty Cirkvi. Očakáva sa od nás trpezlivosť a nezištná práca na stavbe chrámu tvoreného zo živých kameňov – je to život jedného tela s mnohými údmi. Sme jednou Kristovou rodinou a stávame sa domom, v ktorom skrze Ducha Svätého prebýva Boh (porov. Ef 2, 22).

Charizmatické spoločenstvo

„Otec hľadá takých ctiteľov, ktorí sa mu klaňajú v Duchu a pravde.“ (porov. Jn 4, 23 – 24). To znamená, že takými ctiteľmi sú ľudia, ktorí majú odvahu prijať poslanstvo, čo nám odovzdal Pán Ježiš: poslanstvo slova, poslanstvo príkladu a v tomto ohľade i poslanstvo spoločenstva. Evanjelium sv. Marka (3, 13 – 19) poukazuje na hodnotu spoločenstva, ktoré Ježiš vytvoril vyvolením Dvanástich. Dvanásť tvorili užšie spoločenstvo. Vyvolením sedemdesiatich dvoch učeníkov vzniká širšie spoločenstvo. A napokon si Ježiš vyvolil

zástupy i celý svet, aby s každým z nás tvoril spoločenstvo. Prišiel medzi nás, aby s nami tvoril spoločenstvo, aby založil spoločenstvo Cirkvi, Boží ľud.

Téma o spoločenstve rezonuje od začiatku Ježišovho verejného účinkovania, a preto považujem za dôležité venovať jej niekoľko myšlienok, zvlášť so zameraním na charizmatické spoločenstvo. Názvom *charizmatické spoločenstvo* nechcem opisovať nejaké zvláštne spoločenstvo, ale riadne, skutočné spoločenstvo, ako ho poznáme zo života Ježiša Krista, z nauky Božieho slova i z obdobia ranej Cirkvi. Hovoriť o charizmatickom spoločenstve znamená približovať normálne, základné hodnoty spoločenstva, ako nám ho predstavuje Ježiš Kristus a život prvých kresťanov ovplyvnený Božím Duchom.

Prívlastok charizmatické chce len zvýrazniť určitú absenciu milostí, ktoré dal Boh Cirkvi a nie v každom z našich spoločenstiev sa objavuje. A to by malo byť podčiarknuté v tejto téme.

Dôvody vyvolenia Dvanástich môžeme nájsť v Markovom evanjeliu. Vyvolil si ich „aby boli s ním a aby ich posielal kázať

s mocou vyháňať zlých duchov“ (Mk 3, 14).

Vyvolil si ich, „aby boli s ním“. Byť s ním v modlitbe, v Eucharistii, v každodennom živote i bratskom spoločenstve. V spoločenstve je Ježiš mystickým spôsobom prítomný a pôsobí skrze osobitné vanutie Ducha. V spoločenstve s Ježišom je vždy prítomný Duch. A Duch Svätý vysvetľuje, dáva poznávať, Duch vyučuje, obdarúva rôznymi darmi, najmä vzájomnou láskou. Ak hovorím o dôvodoch, prečo Pán Ježiš založil spoločenstvo a prečo si praje, aby sme svoj život prežívali v kresťanskom spoločenstve, je to aj preto, aby sme mohli mať osobnú skúsenosť s Božou mocou, zvlášť sa prejavujúcou skrze dar lásky, ktorú Duch Svätý rozmnožuje medzi tými, čo uverili. O prvom kresťanskom spoločenstve, do ktorého vstúpil Boží Duch, sa píše, že „mali jedno srdce a jednu dušu“ (porov. Sk 4, 32). Boli nielen naplnení láskou Ducha, ale aj horlivosťou stať sa svedkami tejto lásky medzi ľuďmi. A skutočne, na základe ich svedectva „Pán rozmnožoval počet tých, čo uverili“ (porov. Sk 2, 47).

Boží Duch je hlavný činiteľ, ktorý odstraňuje prekážky, medziľudské bariéry a posilňuje človeka k láske, ktorá nie je z prirodzenosti, ale z Boha. Hovoriť o charizmatickom spoločenstve znamená predovšetkým dať priestor Duchu Svätému, aby bol prítomný v našich vzťahoch a mohol medzi nami pôsobiť. Ak sme otvorení voči Duchu Svätému, spoznávame, že máme silu lásky otvoriť sa voči ľuďom a prijímať ich v Kristovi. Pokiaľ v našich spoločenstvách zisťujeme určitú averziu, antipatie, keď začíname rozprávať s nevôľou o niekom inom, v tej chvíli je potrebné sa zastaviť a pýtať sa: „Mám otvorené srdce pre Ducha Svätého?“ Ak ho mám úprimne otvorené pre Ducha, nemôžem takto rozprávať, pretože Duch mi to nedovolí. Lebo v Duchu Svätom sa môžem bytostne presvedčiť, že je možné milovať každého. Čo priťahuje ľudí k iným

ľuďom, k spoločenstvu, ak nie príklad vzájomnej úcty a lásky s konkrétnymi prejavmi? To sú silné podnety pre ľudí, aby mohli pochopiť i prežiť skúsenosť, ktorú prorok Zachariáš vyjadruje slovami: „*Pôjdeme s vami, lebo s vami je Boh.*“ (Zach 8, 23)

Prvý rozmer spoločenstva je teda láska spájajúca sa so svedectvom.

Ale spoločenstvo znamená aj vnímať Boha, ktorý je aktívne prítomný medzi nami. Spoločenstvo sa stáva úrodnou pôdou pre moc Božej lásky, ale aj pre iné prejavy či znamenia Božej prítomnosti. Prvé kresťanské spoločenstvá sa každodenne stretávali s vážnymi a potrebnými prejavmi Božej moci, čo je i dnes rovnako aktuálne.

Poznáme prípad vyslobodenia apoštola Petra z väzenia: „*Cirkev sa bez prestania modlila k Bohu za neho. Tu Pánov anjel uderil Petra do boku a povedal mu: 'Vstaň rýchlo!' A reťaze mu spadli z rúk,*“ (porov. Sk 12, 1 – 17). Keď vyslobodený zabúchal na dvere domu, kde sa zaňho modlili a počuli jeho hlas, nemohli uveriť, že ich modlitba mala až takú účinnosť. A predsa sa všetci tomu tešili a utvrdzovali sa v presvedčení, že Boh je s nimi.

Hovoriť o charizmatickom spoločenstve znamená hovoriť aj o prejavoch Božej moci a Božieho Ducha (o tom však trochu neskôr). Je dôležité neobísť základy kresťanského spoločenstva.

Štyri piliere spoločenstva

V každom zdravom kresťanskom spoločenstve by mali byť zakomponované štyri piliere, na ktorých môže dobre stáť a harmonicky sa rozvíjať v duchu odkazu prvých kresťanov. Správu o nich nachádzame v Skutkoch apoštolov: „*Výtrvalo sa zúčastňovali na učení apoštolov a na bratskom spoločenstve, na lámaní chleba a na modlitbách*“ (Sk 2, 42).

Prvý pilier kresťanského spoločenstva je teda zúčastňovanie sa na *učení apoštolov*. Naše

spoločenstvá musia mať zdravú kresťanskú, resp. katolícku náuku. To znamená, že sa dávame viesť Božím slovom a náukou svätej Cirkvi. Samozrejme, je len vítané, keď možno prijímať Božiu náuku za pomoci biskupa a jeho pomocníka kňaza, či už osobne prítomného, alebo vzdialene dozerajúceho. „Zúčastňovať sa na učení“ znamená pre nás aj výzvu, aby sme si v rámci našich stretnutí dali záležať na vytvorení priestoru pre Božie slovo alebo odovzdanie niektorej pravdy viery, napríklad z Katechizmu katolíckej Cirkvi.

Druhý pilier je vyjadrený slovami: „Zúčastňovali sa na *bratskom spoločenstve*.“ To znamená, že ak je to možné, treba mať osobnú, fyzickú účasť na bratskom spoločenstve. Umožňuje to lepšie vidieť vzájomné potreby – keď sa o nich medzi sebou rozprávame, môžeme ich potom aj naplňať. Spoločenstvo sa tvorí preto, aby sme si mohli byť duchovne i hmotne nápomocní, a tým rovnako vydávali dobré svedectvo pred svetom.

Tretí pilier sa spája s Eucharistiou a charakterizujú ho slová o bratoch, ktorí sa zúčastňovali na *lámaní chleba*. Pre nás to znamená, že ak chceme žiť solídny kresťanský život a tvoriť dobré kresťanské spoločenstvo, nezaobídeme sa pritom bez Eucharistie, v ktorej sa Ježiš obetuje za nás a dáva sa nám za pokrm na cestu pri splňaní nášho poslania. Je ideálne, keď stretnutie spoločenstva môže predchádzať alebo bezprostredne po ňom bude nasledovať slávenie Eucharistie s našou účasťou.

Štvrtý pilier je modlitba. Spoločne sa zúčastňovali na *modlitbách*. V modlitbe sa vytvára predovšetkým priestor pre duchovnú pomoc. Spoločenstvo veriacich otvorených pre vanutie Svätého Ducha a jednomyselne sa modliacich môže vyprosiť veľmi veľa milostí potrebných v rôznych záležitostiach nášho života. Vieme – uisťuje nás o tom sám Pán Ježiš, že ak *budú dvaja z nás na zemi jednomyselne*

prosiť o čokoľvek, dostanú to od nášho Otca, ktorý je na nebesiach (porov. Mt 18, 19 – 20). V jednomyselnosti je vyjadrené pozvanie k vnútornej účasti na živote našich blízkych, a tým len opäť môže vzrásť vzájomná láska v spoločenstve aj mimo neho.

Atmosféra spoločnej jednomyselnej modlitby vytvára vhodné podmienky na silnejšie pôsobenie Božieho Ducha a dáva možnosť prejavom rozličných chariziem. Ak sa s nimi v spoločenstve stretávame, tak okrem dôkazu prítomnosti Ducha v nich môžeme nachádzať i ďalšie pozvanie na službu ľuďom či na rozličné potreby, za ktoré sa modlíme.

Služba chariziem

Charizma jazykov, charizma prorocstva, charizma poznania, charizma slova, charizma uzdravovania, charizma rozlišovania duchov, charizma výkladu jazykov, charizma zázrakov či charizma viery, toto všetko sa aktívne sprítomňuje v spoločenstve, ktoré je otvorené pre Ducha. Prejavy Ducha v modliacich sa ľuďoch dovoľujú obnovené a hlbšie prežívať vzťah s Bohom. Kde pôsobí Duch, tam sa obnovuje vzťah k Božiemu slovu, tam oživa vzťah k Eucharistii, tam sa lepšie chápe potreba Cirkvi v rozmere hierarchickom i bratskom. Modlitba sa už nevníma len ako povinnosť, ale ako stále „dýchanie“ Božej prítomnosti, v ktorej žijeme, hýbeme sa a sme. O tom by mohli už viacerí svedčiť, čo znamená modlitba v Duchu Svätom a čo modlitba bez Ducha Svätého. Vnútna premena je pre obdarovaného človeka najpresvedčivejším dôkazom pôsobenia Ducha Svätého, pričom si dobre uvedomuje, ako presahuje všetky očakávania jeho ľudského úsilia. V charizmatickom spoločenstve majú možnosť jeho účastníci prežiť túto skúsenosť, pričom v ovzduší otvorenom Svätému Duchu sa vytvára úrodná pôda, aby aj iné charizmy v ňom mohli vyrásť a dozrieť na všeobecný úžitok.

Uplatňovanie chariziem či iných darov

Ducha sa môže realizovať v rôznych oblastiach nášho každodenného života. Napriek tomu chcem podčiarknuť, že špecifickým miestom alebo oblasťou služby sa stáva samo spoločenstvo a jeho modlitbová úloha v preberaní zodpovednosti za rôzne oblasti života jednotlivcov, ako aj spoločnosti. Dar rozlišovania, uplatňovaný v spoločenstve, účinne pomáha vidieť i ďalšie úlohy a potreby, ktoré treba uskutočniť pre dobro miestnej aj všeobecnej Cirkvi. Duch Svätý podnecuje rôzne evanjelizačné aktivity a služby, podporujúce osobný rast jednotlivcov vo vzťahu ku Kristovi, a to napríklad na poli prípravy adeptov sviatosti birmovania alebo všeobecne v odkrývaní právd viery ľuďom patriacim do Cirkvi prostredníctvom katechéz a seminárov. Hľadajúcim a neveriacim sa formou priliehavých programov vytvára príležitosť otvoriť sa závanu Ducha, aby

následne mohli prežiť nový, hlbší vzťah k spoznanému Spasiteľovi Ježišovi Kristovi.

Naznačené oblasti pôsobnosti charismatického spoločenstva chcú len poukázať na rôznorodosť možného angažovania sa v Cirkvi a vo svete. Dôležité však pre nás zostáva, aby sme v Duchu Svätom rozlišovali a s ním začínali i dokončili to, k čomu nás vedie, aby sme si nechceli urobiť z Ducha Svätého dobrého spolupracovníka v našich „podnikoch“, ale aby sme boli citliví na jeho podnety a ochotní uskutočňovať to, čo si on praje v našom osobnom živote i v našich spoločenstvách.

Svätá Cirkev sa teší z omladzujúcej sily našich spoločenstiev, a tak ako v minulosti aj dnes ich s láskou prijíma do základu svojej misie v súčasnom svete.

Peter Brodek

Ako sa máme zachovať voči členovi spoločenstva, ktorý chodí do spoločenstva, ale nie každú nedeľu na svätú omšu?

Je potrebné trpezlivo vysvetľovať a čakať, že pochopí význam svätej omše.

Môžu byť ženy alebo ľudia z iných náboženstiev exorcistami?

Aj v iných náboženstvách majú poznanie o zlom duchu a snažia sa postaviť na odpor. Slovo exorcista je používané u kresťanov. V iných náboženstvách sú len vyhánajúci zlých duchov. V Katolíckej Cirkvi nemôže byť exorcistom žena, laik ani diakon.

Zo stretnutia v Trenčíne

Ako môžeme rozoznať, či plníme Božiu vôľu správne alebo nesprávne?

Či robíme správne, poznáme podľa požehnania, ktoré sprevádza naše kroky. Ak sa nám stavajú prekážky zo strany Božej, musíme urobiť nejaké korekcie.

Ako presvedčať iných, keď chceme evanjelizovať, ale oni to nechcú prijať?

Je potrebné použiť semaforovú metódu: keď svieti červená - stojím (iba sa modlím), keď svieti oranžová - prichádza príležitosť, keď svieti zelená - idem - hovorím.

Je možné používať biofeedback?

Áno, ak to môže dieťaťu pomôcť a prístroj ovláda odborník.

Je hriech robiť parkur, ak ide o zdravie?

Pri adrenalínových športoch je dôležité vysvetľovať nebezpečenstvo, ak sa dá nedovoliť, nerobiť takéto športy, ak nemôžeme ovplyvniť konanie iných ani dohovorom, modlíme sa.

Mária Bernátková čítala zvedavé otázky počas stretnutia v Trenčíne

Čo teda je Katolícka charizmatická obnova?

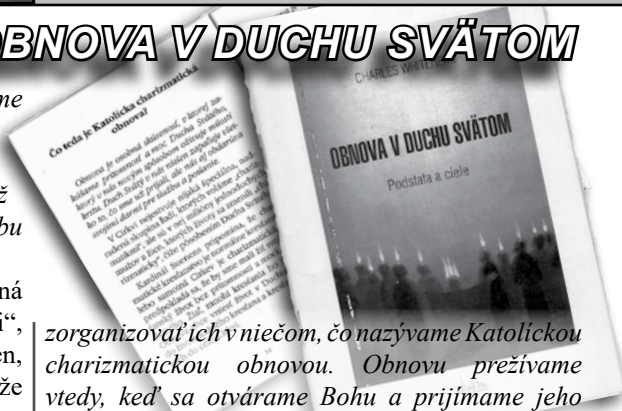
Obnova je osobná skúsenosť, v ktorej zakúšame prítomnosť a moc Ducha Svätého, ktorý v nás novým spôsobom oživuje milosti krstu. Duch Svätý v nás nielen zapaluje všetko to, čo sme už prijali, ale nás obdarúva svojimi darmi pre službu a poslanie.

V Cirkvi nejestvuje nijaká špeciálna, nadradená skupina ľudí, ktorých voláme „charizmatikmi“, ale sú v nej milióny jednoduchých mužov a žien, ktorých životy sa zmenili „charizmaticky“, čiže pôsobením Ducha Svätého.

Kardinál Suenens pripomína, že charizmatické kresťanstvo je normálne kresťanstvo, lebo samotná cirkev je charizmatická. Nepredpokladá sa, že by sme mali žiť svoj kresťanský život bez prítomnosti a moci Ducha Svätého. Žiaľ, mnohí kresťania ho tak žijú. Obnova chce vniesť život v Duchu Svätom do života každého kresťana a kresťanky a cez nich do celej Cirkvi.

Obnova je tu na to, aby pomáhala ľuďom žiť novým životom v moci Ducha. Jej cieľom nie je

Z knihy OBNOVA V DUCHU SVÄTOM

zorganizovať ich v ničom, čo nazývame Katolíckou charizmatickou obnovou. Obnovu prežívame vtedy, keď sa otvárame Bohu a prijímame jeho dar – plnosť jeho Svätého Ducha. Inej cesty niet. Obnova je Božie dielo, nie naše. Boh ju má pod kontrolou a on ju usmerňuje. To značí, že svojou povahou sa Obnova líši od ostatných cirkevných hnutí.

Kardinál Suenens v roku 1996 napísal: „Ak chceme interpretovať Obnovu ako ‘hnutie’ medzi hnutiami, nepochopili sme jej podstatu. Obnova je hnutie Ducha darované pre celú Cirkev, ktorá má omladiť každú súčasť života Cirkvi.“

Charles Whitehead

Spoločenstvo Obnovy v Duchu Svätom na Kalvárii v Nitre vzniklo v jubilejnom roku 2000, spontánne v jeden deň dve sestry – Alenka Stýblová a Gabi Hanáková, nezávisle na sebe dali podnet na vytvorenie rodinného spoločenstva.

Časť členov, po absolvovaní seminára Obnovy v Duchu Svätom, vytvorila nové spoločenstvo. Počas rokov sa počet členov menil, v súčasnosti je nás šesťnásť. Vedúca spoločenstva Gabi má v „zálohe“ tri sestry, ktoré sa vo vedení striedajú - Editku, Ľudku a Sylviu.

Najstarší brat je sedemdesiatosemročný Viktor Drinka. On a jeho manželka Idka patria do zakladajúcej časti spoločenstva spolu s Ľudkou Romanovou. Pán našu sestru Idku prvý povolal do večnosti, po niekoľkých rokoch odišla do Božích rúk ďalšia naša sestra Hanka Kollárová.

Stretávame sa v Kaplnke Božieho Milosrdenstva, u Misijných sestier Kráľovnej apoštolov - SRA. Celé obdobie aj s odstupom času zažívame stálu prítomnosť Božej Prozreteľnosti, Pán spája naše životné cesty od začiatku do dnešných dní.

Prvé stretnutie veľmi ovplyvnilo Božie Slovo, ktoré sme otvorili a často si ho pripomínáme – Sk 4, 32-37- Život prvej kresťanskej komunity verš 32: „Množstvo veriacich malo jedno srdce a jednu dušu.“ A my všetci vnímame, cítime, že naozaj, reálne, v tomto svete, v dnešných časoch Božie Slovo je živé v nás a to „jedno srdce“ pulzuje v každom z nás.

Jedno srdce pulzuje v každom z nás

Magduška, Gabi, Sylvia a Gitka

Čo mi dáva spoločenstvo?

(Odpovedajú členovia spoločenstva.)

Alenka: Nadobudla som silnú dôveru a spoľahnutie sa v modlitbu k Duchu Svätému, prežívam úprimnosť sestier a bratov v jednomyselnej modlitbe, za dar milosti považujem modlitbu príhovoru, v ktorej cítim prítomnosť a moc Božiu. Naše vzájomné priateľstvo a vzájomné porozumenie ma povzbudzuje.

Alenka je matkou a starou mamkou veľkej rodiny, viac ako štyridsať rokov je organistkou na Kalvárii, spolu s manželom v dennej službe Bohu hudbou a spevom. Vo farnosti nepostrádateľná.

Ľudka: V spoločenstve prežívam silné duchovné puto, sila spoločnej modlitby je Božou

silou a každé stretnutie v kaplnke je novou silou pre mňa a tú si odnášam do problémov a starostí života. Moja viera sa upevňuje a silu, ktorá ma naplňuje, rozdávam v rodine a všetkým ostatným. Teším sa, že sme veľká duchovná rodina, delíme sa o radosti aj starosti a prežívame ich spoločne.

Ľudka učila sestričky SRA z Indie slovenčinu a tiež "Ružové", klauzúrne sestry - Služobnice Ducha Svätého, Verbistov - kňaza z Poľska a bohoslovcov z Indonézie. Dva roky je v službe modlitby pred svätou omšou v Hospici.

Sylvia Šuňová: Som rada, že viem, kam patrí. Cítim pomoc Ducha Svätého, prežívam spolupatričnosť, v spoločenstve sme duchovne na jednej vlnovej dĺžke. Za tým všetkým je veľká sila, skutočná a reálna – výsledok modlitby, a to

je život, ktorý žijeme, keď dokážeme žiť Božie Slovo. Učíme sa spoločne, ako ho žiť. Náš život sa stáva plnším, naplnený Božím pokojom.

Sylvia sa obetavo stará o našu chorú sestru v spoločenstve, pomáha synovi manželov zo spoločenstva tým, že mu finančne zabezpečuje knihy pre vysokoškolské štúdium, je veľmi obetavá v pomoci vo farnosti.

Editka Lacinová: Teším sa na každé stretnutie. Keď nemôžem prísť, chýba mi spoločenstvo, spoločná modlitba, vzájomné povzbudenie – to je hĺbka, ktorá v Božej prítomnosti udržuje moju vieru a dáva mi silu do života. Naše vzájomné vzťahy sú naplnené skutočnou ochotou a porozumením, láskavosťou a spolupatričnosťou.

Editka venuje svoje srdce Bohu a svojou obetavou láskou slúži celej rodine.

Mária Bachanová: Spoločenstvo, to je jednota, porozumenie aj bez slov, duchovné zjednotenie do takej spolupatričnosti, že si navzájom pomáhame, vychádzame si v ústrety a v niektorých chvíľach je duchovné pochopenie väčšie ako vo vlastných rodinách.

Marienka má zdravotné problémy, nehladí na seba a celá sa obetuje pre svoju rodinu a pre ostatných. Pomáha často nad svoje fyzické sily.

Katarínka Dominková: Som rada, že niekde patrím, nie som osamelá vdova, okrem svojej rodiny, mám veľkú duchovnú a tá ma drží, navzájom sa povzbudzujeme, prežívame všetko spoločne, máme vzájomnú dôveru. Spolupatričnosť, vzájomná pomoc a ochota – to je moje dobíjanie v slabosti – mám istotu, že Boh, moje sestry a bratia v spoločenstve ma pozdvihnú a ja ich tiež, tak ako môžem.

Katarínka je tiché, obetavé, láskavé stvorenie plné Božej lásky a ochoty pomáhať.

Magdaléna Mináriková: V spoločenstve nabieram pokoj v duši, ktorú sa snažím rozdávať všetkým. Teším sa na každé stretnutie a čerpám v modlitbe za iných silu a ochotu ísť do života, v ktorom je toľko chorých ľudí na tele aj duši – pomáham tým, ktorým môžem.

Magduška je rehabilitačnou sestrou na dôchodku – má viac roboty ako mala v zamestnaní – je naše večne usmiate slniečko, ktoré nosí radosť svojou prítomnosťou. Chodí sa modliť do Hospicu.

Júlia Tóthová: Spoločenstvo vymodlieva pomoc

a silu v opatrovaní chorých starších ľudí, napriek vlastným zdravotným problémom. Manžel má spoluúčasť na našom spoločenstve tým, že vždy dovezie Julku na stretnutie z Veľkej Doliny.

Julka je obetavá, ochotná pomôcť každému, kto pomoc potrebuje – nielen fyzicky ale aj materiálne. Sama chorá – rozdáva sa iným.

Manželia Mária a Juraj Vorošovi

Juraj: Myslím si, že človek nemôže zostať sám, má rásť vo viere, má niekde patriť. Spoločné riešenie záležitostí, ktoré primáša život v spoločenstve cez modlitbu, má veľký význam v mojom živote.

Mária: Spoločenstvo posilňuje moju odvahu do života. Spoločnou modlitbou a čerpaním síl zo Svätého Písma a vzájomnou láskou sa podporujeme navzájom. Posila v živote je veľmi potrebná, sám človek si často pripadá úbohý. Pre budúcnosť aj našich piatich detí je potrebné, aby aj oni žili svoj život v spoločenstve. Ináč by sa mohli stratiť.... ale môže sa to stať aj dospelým.

Gitka Štiffelová je chorá, dáva nám všetkým veľa optimizmu tým, že v tichu a pokore nesie svoj kríž a my sa snažíme pomáhať jej kríž niesť. Je pre všetkých zdrojom viery, ako môže človek milovať Boha v ťažkostiach. Gitka je milovaniahodný človek. Sestra Sylvia je v stálej

Strečujeme sa v Kaplnke Božieho Milosrdenstva, u Misijných sestier Kráľovnej apoštolov - SRA.

pohotovotivosti pomôcť jej.

Mária Minarovičová prišla k nám do spoločenstva ako zrelý človek, ktorý dlhé roky žije Božiu Lásku a rozdáva ju všetkým. Má za sebou ťažké obdobie zdravotných ťažkostí, je pre nás všetkým zdrojom dôvery v Božiu Milosrdnú Lásku.

Zuzana Huciková: Spoločné prežívanie chvál, vždy veľké povzbudenie v Božom Slove, spoločné prosby a modlitby za všetky rodiny spoločenstva, ale aj za nepoznaných, ktoré sa v spoločnom čase o 21hodine modlíme doma na diaľku, je pre mňa povzbudením, že môžem pomáhať a teším sa tomu.

Zuzanka sa modlí za ľudí pre každú potrebu, a tiež za duše v očistci.

Milka Šlosárová: Láska – vzájomná v spoločenstve a môj podiel v tom, že môžem svoju lásku pridať, mi dáva Božiu silu a a naplňa ma Božím pokojom. Dáva mi do života vyrovnanosť a upevnenie vo viere. Nosím v sebe túžbu po službe modlitby príhovoru, ktorú by som chcela preniesť aj domov do rodiny.

Brat Viktor je naším veľkým vzorom obetavej lásky, je spoľahlivým pomocníkom sestier SRA, pomáha všetkým vo všetkom – vo vlastnej rodine, ale aj keď potrebujú pomoc Rómovia, ktorí si ho veľmi vážia. Smrť manželky Idky prežíval s Božou silou a pokojom. Naš Viki je obdivuhodný v ochote aj pomoci.

Gabi Hanáková: Naše spoločenstvo sa druhý rok nazýva spoločenstvo Krista Víťaza.

Učím sa počúvať Božiu vôľu, vnímať vanutie Ducha Svätého a plniť a vykonávať to, čo chce odo mňa Boh. Spoločenstvo aj ľudia mimo neho s ktorými sa stretávam, ma naučili hlavne načúvať ich srdcom, celou bytosťou..

Dva roky máme pod „patronátom“ všetkých chorých, ktorých opatrujú v Hospici, sprevádzame ich modlitbami - aj tých, ktorí sa o nich starajú.. ako aj zamestnanci Charity.

Naše spoločenstvo má hlavné poslanie v modlitbe za chorých na tele i duši, sprevádzanie zomierajúcich.

Stále viac chápem, ako máme ľudí nasmerovať na Pána a neriešiť ich problémy, ale pomáhať im ako môžeme, odovzdávať ich do Božích rúk modlitbou – jednomyseľnou, mohutnou silou, v ktorej sa k Božej Milosrdnej Láske môže pridať aj tá naša

ľudská. Každé srdce môže obsiahnuť veľa ľudí a zmestí sa doň každý, za ktorého sme sa modlili. Je to veľká Božia milosť a dar. Pri vzájomnom zdieľaní si uvedomujeme, ako veľkou mocou Duch Boží pretvára a vedie naše životy. Pomáhame si niest' navzájom kríže, ktoré sú vo všetkých rodinách. Keď je človek sám, nerastie, jeho viera nemohutnie... Pán nám prejavuje dôveru aj tým, že sme spoločenstvo, v ktorom prinášame obety za druhých – je to prejav lásky. Obohatení Duchom Svätým, plní radosti sa rozchádzame a tešíme na ďalšie stretnutie. Spája nás dôvera v Boha, že On je s nami. Áno, náš Boh a Pán je Víťaz, je našou Silou, Láskou a jediný, ktorý môže

Brat Viktor je naším veľkým vzorom.

všetko. Sme vďační Bohu, že nám naše sestričky Kráľovnej apoštolov umožňujú mať stretnutia v ich kaplnke. Modlíme sa za ich kongregáciu, vyprosujeme im nové povolania, pomáhame im ako každý môže, prežívame ich radosti aj problémy spolu. Vytvárame Mariánsku rodinu a spoločná modlitba Korunky Božieho milosrdenstva o pätnástej hodine so sestričkami je duchovným začiatkom stretnutia nášho spoločenstva. Sme jedna veľká rodina. Zúčastňujeme sa svätých omší a adorácií v ich kaplnke, ktorá je už roky aj našou.

Gabika Hanáková

foto: archív GH

PREČO?

Často si kladieme otázky: Prečo? Prečo práve teraz? Prečo sa to muselo stať mne? Odpoveď na ne možno nepríde a možno aj áno. No stáva sa aj, že nepočujeme, čo nám Ježiš hovorí. Je to práve preto, aby sme ostali stáť, pozreli sa pred seba a začali vidieť to, čo vidí on.

Nevidíme, že sme tak pracovne vyťažené, že zanedbávame Boha, manžela, deti. Keď prideme domov z práce, začína pre nás druhá smena. Sme totiž presvedčení, že všetko musí byť perfektne urobené, upratané, navarené, umytý riad, vypraté... Potom prídu na rad deti, ktoré najprv „zvožíme“, že si neodložili veci, že majú neporiadok v izbe. Chvíľu sa im venujeme pri domácich úlohách a ešte medzi tým niečo rýchlo urobíme, lebo sme na to zabudli a zrazu zistíme, že je už neskoro večer a na Ježiša a manžela nám neostal čas. Sadáme si k „telke“, lebo dávajú správy alebo náš obľúbený seriál, pri ktorom zaspíme a zobudíme sa, keď idú už len titulky. Potom preletíme modlitbou, pri ktorej znovu zaspíme. Tak prejde celý týždeň a celý mesiac a my si vôbec neuvedomíme, čo všetko sme zmeškali. Chce toto od nás Ježiš? Určite nie. Určite nechce, aby sme na neho zabúdali. Nechce ani, aby sme zabúdali na manžela, deti.

Aj ja som si jeden čas myslela, že všetko musí byť upratané a urobené, keď môj manžel príde domov z práce. Myslela som si, že na Veľkú noc musia byť umyté okná za každú cenu a na odpustovú slávnosť znovu a ešte aj na Vianoce, až do času, keď prišli na svet ďalšie dve deti a ja som zo dňa na deň zisťovala, že už nevládzem. Bola som na všetko sama. Môj manžel bol presvedčený o tom, že on chodí do práce a viac robiť nemusí. Keď niečo urobil, tak to potom patrične oslávil. Ja som už nevládala a viackrát som si kládla otázku: „A prečo to všetko robíš?“ Bola som presvedčená o tom, že keď som doma, tak to jednoducho musím robiť.

Keď som nastúpila na brigádu a prišla z práce domov, zistila som, že všetko je tak, ako som to nechala. Potom prišlo obdobie, že môj manžel začal umývať riad a upratovať kuchyňu. Veľakrát som nevedela nájsť nejakú vec, ktorú som potrebovala a niektoré neviem nájsť dodnes. Zakaždým sa jeho upratovanie končilo krikom, nadávkami a hádkou. Znovu som si položila otázku: „Prečo?“ Jednoducho preto, aby som sa začala pozeráť pred seba a nie za seba a okolo seba. Prestala som sa prispôbovať svojmu manželovi a deťom. V niektorých situáciách som sa naučila hovoriť nie. Venovala som sa tomu, čo ma vnútorne naplňovalo. Začalo to kostolníctvom, potom školou a neskôr nasledovalo moje vnútorné uzdravovanie. Čo môj manžel dodnes „predýchava“, ale staršie deti veľmi rýchlo pochopili, že čo sa dialo, nebolo dobré, a že aj oni musia niečo robiť.

Keď som pred domácimi prácami začala uprednostňovať modlitbu, svätú omšu a čítanie Svätého písma alebo kníh, tak som veľakrát počula od manžela výčitky a vyostrovalo sa to až do hádky. Veľmi ma to zraňovalo a doslova hádzalo až na dno. Keď som sa za to všetko začala modliť a prosiť o pokoj, boje a hádky sa začali stupňovať. Aj keď mi to ubližovalo, vedela som, že tým všetkým jednoducho musíme prejsť. Často som používala vetu: „Keď sa ti to nepáči, tak to urob sám. Ja to urobím, až budem mať čas.“ Keby som si čas na modlitbu a svätú omšu nebola doslova vybojovala, neviem, či by sa udiali také zmeny v našom manželstve a rodine. Začali sme chodiť spolu na modlitby príhovoru, obnovili sme si manželské

sľuby, boli sme na manželských rekolekciách, kde manžel videl a počul, že nie sme jediní, ktorí máme problémy, a že tieto problémy sa dajú riešiť aj iným spôsobom, ako ich rieši on. Absolvovali sme aj manželskú poradňu, manželské večery, školu modlitby a znovu sme ostali stáť. A ja som sa opäť pýtala prečo. Odpoveď prišla veľmi rýchlo: „Lebo som príliš lenivý, niečo so sebou robiť.“

Napriek tomu sa modlím deň čo deň a odpúšťam. Ono sa predsa niečo v mojom manželovi mení. Jeho hnev je miernejší, je pokojnejší a po dlhom čase sme znovu boli na modlitbe príhovoru, na stretnutí s našou poradkyňou. No a ako sa modlím? Modlím sa prácou. Všetku svoju námahu, všetko,

čo urobím v ten deň, obetujem za svojho manžela a deti. Keď vnímam, že je potrebný pôst a intenzívna modlitba, tak to urobím. Tou intenzívnou modlitbou je aj to, že obetujem za manžela každú svätú omšu. Účinnou modlitbou je pre mňa Magnifikat, Chválospev troch mládencov v horúcej peci (Dan 3,52-90), Hymnus na lásku (1Kor 13,1-13). A keď si už naozaj neviem rady, tak prosím Ducha Svätého o svetlo a poznanie alebo si len poviem: „Pane môj, len Ty vieš, prečo ma toľko skúšaš. Teraz v tejto chvíli Ťa prosím, vylej na mňa svoju silu, aby som toto všetko zvládla s pokojom a láskou. Milujem Ťa, Ježišu.“

Vierka Suchá

MODLITBAPODKRÍŽOM

Keď som bola pred pár rokmi v Bardejovských kúpeľoch na liečení, zvykla som chodiť po večeri do kaplnky. Jeden podvečer tam prišiel pán, asi štyridsiatnik, a bol veľmi rozrušený. Pýtal sa ma, kde je tu kríž, že tam musí zapáliť sviečku. Veľmi naliehal a naozaj držal v ruke kahanček. Najprv som sa ho naľakala, ale potom som si spomenula na veľký kríž oproti skanzenu pri ceste medzi tujami. Viedla som ho tam. Po ceste sa ma opýtal, či viem, čo je to aneuryzma (výduť v mozgu). Keď zistil, že poznám toto ochorenie, začal mi rozrušene rozprávať. Je veriaci, bol šťastne ženatý skoro dvadsať rokov, má dve deti, s manželkou si veľmi dobre rozumeli, nikdy sa nehádali... na začiatku tohto roku jeho žena v kuchyni odpadla a viac sa neprebrala. V nemocnici zistili, že jej v mozgu praskla táto „výduť“. Dlhو bola v kóme, ale on stále dúfal, že sa preberie, veď nebola nikdy vážne chorá, mala len štyridsať rokov. Nevie, po akom čase si ho zavolať primár a povedal mu smutnú správu. Jeho pani sa už nepreberie, má vážne poškodený mozog, ale vraj našli príjemcov na jej obličky. Žiadal ho, aby podpísal darcovstvo a tým aj súhlas, že jeho manželka zomrie. Pre neho to bol pochopiteľne strašný šok a odmietol. No lekári na neho naliehali rôznymi zákonmi (mŕtvolu patri štátu...) Nakoniec aj na nátlak príbuzných sa nechal prehovoriť, podpísal a dodnes si to nevie odpustiť. Aj na toto liečenie ho poslali, aby sa „dal do poriadku“.

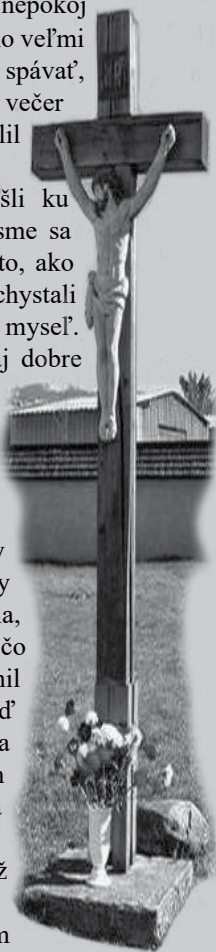
Vtedy som pochopila jeho nepokoj a strhaný výraz tváre. Prišlo mi ho veľmi ľúto. Povedal, že nemohol v noci spať, až mu niekto poradil, aby každý večer zapálil sviečku pri kríži a pomodlil sa za manželku.

Medzi rozprávaním sme prišli ku krížu, zapálil sviečku a spolu sme sa pomodlili. Myslela som aj na to, ako mu pomôcť... Keď sme sa chystali odísť, zrazu mi niečo prišlo na myseľ. Spýtala som sa ho, či si naozaj dobre rozumel s manželkou. Trocha bol prekvapený, ale povedal, že si veľmi dobre rozumeli. Pýtala som sa ďalej, či si vie predstaviť, ako ležala v bezvedomí v nemocnici a keby sa tak na okamih prebrala a on by sa jej mohol spýtať, či by súhlasila, aby podpísal to darcovstvo, čo by na to ona povedala. Sklonil hlavu, asi premýšľal, a keď hlavu zdvihol, pozeral na mňa vyrovnaným, pokojným výrazom a so slzami v očiach vravel: „Ona by súhlasila!“

Keď som ho neskôr stretla, už z diaľky ma zdravil so slovami, že našiel pokoj. A dodal, že tým dvom príjemcom sa obličky „ujali“.

Vďaka Bohu!

Sestra v Kristovi

BOH MÁ VŽDY ODPOVEĎ

Hovorím: „Je to pre mňa nemožné.“

Boh odpovedá: „Čo je nemožné ľuďom, je možné Bohu.“

(Lk 18,27)

Hovorím: „Som príliš unavený.“

Boh odpovedá: „Pri mne nájdeš odpočinok.“

(Mt 11,28-30)

Hovorím: „Nikto ma skutočne nemiluje.“

Boh odpovedá: „Milujem ťa.“

(Jn 3,16 a Jn 13,34)

Hovorím: „Nevládzem ďalej.“

Boh odpovedá: „Moja milosť stačí, aby sa prejavila tvoja sila.“

(2 Kor 12,9 a Ž 91,15)

Hovorím: „Nezvládnem to.“

Boh odpovedá: „Dokážeš všetko, keď ťa posilňujem.“

(Flp 4,13)

Hovorím: „Som neschopný.“

Boh odpovedá: „Ja mám moc ťa uschopniť.“

(2 Kor 9,8)

Hovorím: „Nedokážem si odpustiť.“

Boh odpovedá: „Odpúšťam ti.“

(1 Jn 1,9 a Rim 8,1)

Hovorím: „Bojím sa.“

Boh odpovedá: „Nedal som ti ducha strachu.“

(2 Tim 1,7)

Hovorím: „Stále som znepokojený, znechutený a sklamaný.“

Boh odpovedá: „Zlož na mňa všetky tvoje starosti.“

(1 Pt 5,7)

Hovorím: „Mám slabú vieru.“

Boh odpovedá: „Každému som dal vieru, toľko, koľko potrebuje.“

(Rim 12,3)

Hovorím: „Nie som dost' múdry.“

Boh odpovedá: „Dávam ti múdrosť.“

(1 Kor 1,30)

Hovorím: „Cítim sa sám.“

Boh odpovedá: „Nikdy ťa nezanechám, ani neopustím.“

(Hebr 13,5)

Vigília Turíc v Nitre

Spoločenstvá KCHO pozývajú

26. mája 2012

na celodenné stretnutie spojené s vigíliou Turíc do Nitry

Program začína

vo farskom kostole sv. Gorazda v Nitre na Klokočine o 10:00

Bližšie informácie na tel: 0903 713 947

29.6. až 1.7. 2012

v Trnave

v mestskej šport. hale „Slávia“

ul. Rybníková 15

19. katolícka charizmatická konferencia obnovy a evanjelizácie

Ďalšie informácie: www.jas-zv.sk alebo na t.č.: 045 2861 261

DUCHOVNÉ CVIČENIA V NITRE

Kňazský seminár Sv. Gorazda v Nitre pozýva veriacich
do svojich priestorov na duchovné cvičenia v termíne:

12. až 15. 7. 2012 - téma: „Žiť Pánovo slovo“

19. až 22. 7. 2012 - téma: „Jakubov zápas“

Exercitátor: Mons. Peter Brodek

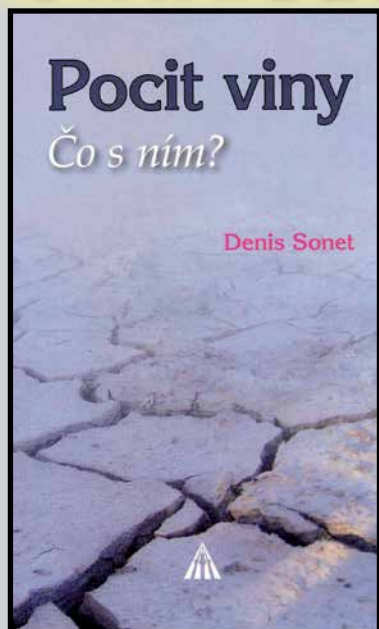
Prihlásiť sa možno na tel: 0911 958 334

Katolícky kňaz a člen rehole kanossianov Amedeo Cencini, odborník v psychológii a psychoterapii, nám predkladá veľmi zaujímavé podnety pre hľadanie i rozlišovanie Božieho pôsobenia v osobnom živote. Pripomína nám, že skutočná a pravdivá viera je len tá, ktorá je hlboko prepojená s každodenným životom i zároveň vyznáva Boha, ktorý neustále kráča po našich životných cestách vedľa nás. Preto jej autentické prežívanie spočíva v neustálom hľadaní Božej prítomnosti a jeho pôsobenia v našom živote. To sa prejavuje najprv čítaním svojho vlastného príbehu života očami viery alebo vnímaním svojho života ako miesta modlitby. Následne nás autor učí písať vo viere svoj osobný život alebo dávať vo viere veciam nový zmysel. Nakoniec ukazuje, ako máme odpovedať na Božie výzvy alebo rozhodovať sa vo viere. Táto cesta – každodenné cvičenie – hľadania a rozlišovania sa má neustále diať v nádeji a poslušnosti.

CHARIKNIŽNICA

1/2012

Rodičovská vina, previnenia z nedbalosti, vina z umelého potratu, vina pri rozvode, vina z toho, že sme bohatí a ďalšie a ďalšie pocity viny nás často ničia, berú pokoj i prinášajú hlbokú bolesť. Neraz si s nimi nevieme poradiť. Autor nám chce bez zbytočného filozofovania pomôcť vyrovnať sa s týmito pocitmi a nadobudnúť slobodu a pokoj. Na konkrétnych príkladoch ukazuje rozdiel medzi falošným pocitom viny a skutočnou vinou. Upozorňuje, že falošná vina nás uzatvára do klamstva, zatiaľ čo uznanie tej skutočnej viny oslobodzuje a prináša vnútornú rovnováhu.

Knihu odporúčame aj tým, ktorí si myslia, že pocity viny neprežívajú.

Knihy si môžete zakúpiť v predajniach s náboženskou literatúrou